

LORI WICK

*Ce aduce
ziua de mâine*

Originally published in English under the title: *Whatever Tomorrow Brings*
Copyright © 1992 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2012 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359-177 636, Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Florin Mermeze*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Ce aduce ziua de mâine / Lori Wick - Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-59-9

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

*Această carte este dedicată
părinților mei, Harland și Pearl Hayes,
a căror viață împreună a început în Insulele Hawaii.
Mulțumesc, tată și mamă pentru anii de iubire
și sprijin, în vremuri de veselie sau de lacrimi.
Mă gândesc la voi amândoi.*

LORI WICK este o autoare dintre cele mai complete între scriitorii de ficțiune creștină de astăzi. Lucrările ei includ ficțiune despre pionieratul american, două serii în Anglia victoriană și romane contemporane. Cărțile lui Lori (mai mult de 4 milioane de exemplare tipărite) continuă să delecteze cititorii și se află în fruntea listei celor mai bine vândute cărți creștine de ficțiune. Lori și soțul ei, Bob, locuiesc în Wisconsin împreună cu „trei dintre cei mai speciali copii din lume”.

Familiile Taylor și Donovan—1871

Familia Taylor—

William Taylor
Soția—Mabel (May)
Copiii—Marshall Riggs (Rigg)
Jeffrey Taylor
Gilbert Taylor
Nathan Taylor

Familia Donovan—

Patrick Sean Donovan II (Patrick)
Soția—Theresa
Copiii—Kaitlin Donovan
Patrick Sean Donovan III (Sean)
Marcail Donovan

Maureen Donovan Lawton Kent—
sora lui Patrick Sean Donovan II
Percy Lawton—fiul lui Maureen Kent

Hawaii—ianuarie 1871

Kaitlin Donovan zâmbi în timp ce soarele dimineții târzii o izbi drept în față. Ea își scosese pantofii și ciorapii în timp ce se ascundea printre copaci și acum, când se îndrepta spre globul fierbinte de pe cer, tălpile ei se cufundară în nisipul neted, curat al plajei. Umblă așa până ajunse aproape de valurile Oceanul Pacific care loveau într-un ritm plăcut țărmlui.

Orizontul nesfârșit se întindea înaintea ei și frumusețea lui, o minune care nu se micșora niciodată, făcea să i se oprească în piept răsuflarea. Kaitlin era mulțumită să stea și să privească îndelung înaintea ei s-o apuce alene în josul liniei țărmlui.

Interesant, plaja îi îndrepta întotdeauna gândul spre Dumnezeu. Ziua de azi nu era nici ea diferită. Întinderea vastă de ape o făcea să reflecteze la dragostea Lui copleșitoare iar nisipul de sub picioarele ei îi aducea aminte de un verset din Psalmi care spune că planurile lui Dumnezeu cu privire la viața ei erau la fel de numeroase ca aceste boabe mici.

După vreo sută de pași în sus pe plajă, Kaitlin se opri din plimbarea ei pe marginea țărmlui și privi din nou înspre mare. Restul lumii părea atât de îndepărtat și, într-adevăr, era. Dar nu erau doar milele, cu privire la aceasta ea gândea pozitiv, cu toate că amintirea unui cămin înaintea acestuia de acum, era vagă.

Părinții ei vorbeau uneori despre viața lor înainte de misiune dar până de curând nimic din ce spuneau ei nu prezentase prea mult interes pentru Kaitlin. Ea nu-și putea închipui cum este să locuiești în altă parte și se considera mulțumită, dar exista o neliniște care apărea înăuntrul ei, neliniște pe care nu o cunoscuse

niciodată înainte. Era deopotrivă neclară și fascinantă, ca și când ceva special era pe punctul să se întâmple. Dar ea nu putea reflecta la ce ar putea fi aceasta, așa că nu exista nicio ușurare de aceste sentimente aducătoare de neliniște când ele veneau. Ea se rugă și încercă să-și pună inima ei neliniștită în mâinile iubitoare ale lui Dumnezeu; și pacea sosi, așa cum ea știa că se va întâmpla.

Mult prea curând soarele se ridică până aproape deasupra capului iar Kaitlin știu că era momentul să fie acasă pentru prânz. Tocmai își legase șireturile de la pantofi când zări un cuplu umblând de-a lungul țărmului. Kaitlin îi recunoscuse imediat pe doi dintre tinerii din sat care participau la serviciile tatălui ei. În mod normal, ea ar fi strigat și le-ar fi făcut vreun semn, dar vederea mâinilor lor împreunate o făcu să ezite.

Cum ar fi să ai pe cineva care te ține de mână? Nu era întâia dată când îi venea în minte lui Kaitlin o astfel de întrebare și, ca întotdeauna, ea se uită în jos la propriile ei mâini. Dar din nou, ca în vremile trecute, ea nu găsi niciun răspuns când își examinează degetele lungi.

Când atenția lui Kaitlin se îndreptă din nou spre țărm, ea observă că acel cuplu se opri pentru a se privi în ochi. Știind în mod sigur că era pe punctul să asiste fără să vrea la o îmbrățișare, Kaitlin se întoarse repede înspre copaci și porni spre casă. În timp ce mergea ea se rugă cu privire la acea neliniște ce o încercase din nou după vederea celui cuplu.

Poziția soarelui îi spunea că întârzia la prânz iar ea știu că va trebui să-și ceară scuze. Dar ea știa de asemenea că nu va fi dojenită—nu astăzi. Ziua de azi era mult prea specială. În această zi ea împlinea douăzeci de ani.

– Nu cred că este corect. Fetița i se adresase mamei ei de pe un taburet din colțul bucătăriei.

– Este foarte corect, Marvail și tu știi prea bine. Te-am avertizat în această dimineață la micul dejun că dacă ești prea departe ca să mă auzi când te strig, atunci ești suficient de departe ca să fi pedepsită.

– Dar am venit de îndată ce Sean mi-a spus să vin.

– Nu ar fi trebuit să-l trimit deloc pe fratele tău. Dacă ai fi rămas unde trebuia să rămâi, m-ai fi auzit strigând.

– Pun pariu că Katie a fost la plajă. Va fi pedepsită și ea pentru întârzierea la prânz?

Încercarea de a abate atenția Theresei Donovan la Kaitlin nu avu efectul scontat iar ea îi trimise fetei de opt ani o privire care îi spunea că auzise destul. Marvail își coborî privirea și șezu liniștită așteptându-și pedeapsa și întrebându-se dacă își va aduce aminte cineva s-o cheme la masa de prânz.

– Îmi pare rău că am întârziat, mamă. Kaitlin vorbi în timp ce intră în bucătărie și se aplecă pentru a săruta obrazul mamei ei.

– Este în regulă dragă, dar trebuie să-i mulțumești lui Sean, el a pus masa în locul tău.

– Ce-a făcut Marc? vru să știe Kaitlin, când o văzu pe sora ei la colț.

– Ți poate spune ea, dacă vrea.

Sprâncenele lui Kaitlin se ridicară întrebătoare și privirea ei era plină de bunătate. Marvail își ridică capul într-o parte și recunoscu cu voce șoptită:

– Am fost jos la Loni.

Kaitlin înțelese. Loni era cea mai bună prietenă a lui Marcail dar coliba ei era pe plajă, iar Marcail nu avea voie să meargă acolo singură. Mama lui Loni murise iar tatăl ei era rar pe acasă în timpul zilei. Lipsa supravegherii o făcuse pe Theresa să decidă că dacă Marcail și Loni voiau să se joace, aceasta va fi în familia Donovan.

Theresa urmărise schimbul de cuvinte dintre ficele ei și zâmbi în timp ce se întoarse la muncă. Spiritul dulce al Theresei îi oferise relații foarte apropiate cu copiii ei. Nu era de mirare că Marcail reacționase bine la Katie, care se asemana foarte mult cu Theresa.

Nu se asemanau doar din punct de vedere fizic. De fapt, Katie semăna mult cu tatăl ei, asta era evident pentru oricine. Era înaltă și bine făcută, având ochi de culoare închisă, profunzi care priveau direct în sufletul tău cu compasiune și bunătate. Fața ei, cu nasul bine modelat și oasele maxilarului ridicate, ar fi fost considerată probabil frumoasă dacă nu ar fi fost gura pătrată, puternică. Aceasta dădea o expresie de încăpățănare pe care natura ei rareori o manifesta.

Corpul micuț al lui Marcail, pe de altă parte, era replica fizică a mamei. Dar acolo asemanarea se sfârșea. Personalitatea lui Marcail era foarte mult asemănătoare cu a tatălui ei. Theresa nu avea nici jumătate din energia pe care o poseda soțul ei și nu ar fi pus niciodată sub semnul întrebării autoritatea pe care o avea cineva asupra ei. Marcail nu avea asemenea inhibiți și aceasta, împreună cu mintea ei căutătoare, era îndeajuns ca s-o obosească pe Theresa până la limită.

Sean era deja la masă când mâncarea a fost adusă înăuntru. La vârsta de paisprezece ani, apetitul lui era de nepotolit. El dădea deja semne că va avea statura înaltă a tatălui său. Cu trei centimetri mai înalt decât Kaitlin, oamenii care nu-i cunoșteau îi luau adesea drept gemeni.

Theresa ședea în capul mesei întrucât soțul ei nu avea să ajungă înainte de căderea serii și se uita la copiii ei cum începeau să mănânce. Ca întotdeauna, ea se simți puțin uimită de felul în care, cu părul lor negru și tenul bronzat, ei semănau cu hawaiienii cărora le slujeau pe insulă.

– Mamă, nu te simți bine? Întrebarea venea din partea lui Kaitlin care observase farfuria neatinsă a mamei ei.

– Sunt bine, dragă. Cu vârsta, devin sentimentală.